

Goedenmorgen, vrienden.

Ja, het zijn de Pinksterdagen. Altijd een vervelende kwestie, want onwillekeurig zou je moeten praten over alles, wat er in het verre verleden is gebeurd en alles, wat ze op het ogenblik als Pinksteren vieren. En ik moet eerlijk zeggen, het is een onderwerp, dat doodgepraat is. Bijna tweeduizend jaren lang is er overal verkondigd, dat de Heilige Geest is nedergedaald op de korenmarkt in Jeruzalem. Maar als je zo kijkt, is er maar weinig van blijven hangen. Je hoort over het wonder van vurige tongen, maar het schijnt dat de wereld op het ogenblik meer wordt bezocht door vlijmscherpe roddeltongen. Het is zo erg moeilijk om daar nu werkelijk eens op in te gaan.

In deze kleine gemeenschap kan ik u natuurlijk weer hetzelfde voorzetten als altijd: een preek, die niet geheel onoprecht is en waarbij we heus nog wel eens even kunnen denken aan de bezielende kracht of aan de geest en al wat daarbij komt. Maar ik heb toch altijd het gevoel, er blijft dan iets leeg. En daarom moet u me niet kwalijk nemen, dat ik vandaag Pinksteren een klein beetje anders bekijk. Misschien vindt u wel, dat ik helemaal geen Pinksteren bekijk, dat ik gewoon een praatje houd? Maar ja, daartegen is toch ook geen bezwaar.

Het licht kun je ten slotte overal vinden. En de grote fout, die de meeste mensen maken, is dat ze het licht nu speciaal willen hebben op de manifeste manier van het Pinksterfeest met vrome gebeden, angstig kloppende harten, duistere hallen en vurige tongen. Maar laten we de zaak nu eens bekijken zoals ze is.

Nu wil ik graag beginnen met een vraag: Heerlijk zonnig weer vandaag, vindt u niet? Ja, waarom is dat zonnige weer op het ogenblik zo buitengewoon lekker, zo prettig? Omdat er zo'n koud voorjaar aan vooraf is gegaan. Je waardeert het dubbel. En ik geloof, dat dat eigenlijk een groot gedeelte van alle Pinksterwonderen en -verhalen verklaart. Als je een periode hebt gehad, dat alles terneergeslagen, somber en doods is en er komt eindelijk een beetje zonneshijn, dan betekent het zoveel meer, dan waardeer je het zoveel meer, beleef je het intenser. En vooral wanneer er dan een paar keer een valse zonneshijn aan vooraf is gegaan, zodat je dacht: Nu gaat de lente komen; en dan bom, wéér slecht weer, weer nachtvorst. Wanneer er dan eindelijk een paar warme dagen komen, zeg je: "Ha, het is net, of ik van binnen vrij word. Het is net of, nou ja, de hele wereld eventjes aan het veranderen is."

Kijk, daar heb je nu eigenlijk de hele kwestie van Pinksteren.

Zo zou je het nu ook kunnen zeggen voor de hele wereld. O, er zijn allerhand wonderbaarlijke krachten aan het werk, dat weten we allemaal. Maar per slot van rekening, je kunt gemakkelijker een gebouw in aanbouw gaan bekijken om te zien wat het wordt dan die krachten, want je ziet er zo weinig van.

Op 4 februari zijn er krachten over de wereld losgebarsten. Dat klopt precies, helemaal geen bezwaar. Maar wat zie je ervan? En als mens kan ik me zo echt voorstellen, dat je dan zit te wachten: ja, wanneer komt er nou wat? En in plaats van dat het beter en lichter wordt, dat het mirakel gaat gebeuren, dat wonder, waarvan je nou toch zeker bent dat het komen moet: koude en nachtvorst. Op een gegeven ogenblik denk je: Nu gaat er toch iets gebeuren. En prompt de volgende dag zit je nog veel dieper in de put en alles gaat nog veel gewoner verder: Soekarno liegt verder, Kennedy spreekt verder, Kroetsjef ranselt verder en zo gaat het door. Waar blijft het? Waar blijft God, waar blijft die Heilige Geest, waar blijft het

licht, waar blijft de nieuwe tijd? En om eerlijk te zeggen, u heeft eigenlijk wel gelijk.

U bent net zoals die Christenen in het verleden. O, ze geloofden in de Meester; hun Meester was opgestaan, weer een groot wonder. Maar je kunt niet weten, het is toch eigenlijk veiliger om een beetje weg te kruipen. Want per slot van rekening, de soldaten van de tempel, de Romeinen, de Saduceeërs en de Farizeeërs en weet ik wie al meer, zitten je allemaal achter je broek aan. Wat moet je daar nu mee beginnen?

Toen die luitjes daar in de korenmarkt samen kwamen, was dat niet omdat ze nu eens een keertje Pinksteren gingen vieren, maar omdat ze werkelijk niet meer wisten waar ze naartoe moesten gaan. En zo gaat het in deze dagen.

We weten allen, dat die krachten er zijn. Er zullen voldoende mensen op deze wereld zijn, die er het een en ander van hebben gezien. En als je zo naar het gebeuren in de wereld kijkt, dan blijkt er ook wel iets aan het veranderen te zijn; er spant iets, er wringt iets. Maar wat precies, dat weet je eigenlijk niet. En dan zit je te wachten; heel geduldig, heel gelukkig. Wat zal er gebeuren? Nu ja, laten we maar net doen, of er niets gaande is. Ach, ik zal wel gek zijn! Ja, ze zeggen dat nou wel, maar wanneer gebeurt het dan eens? Zo gaat het door. Totdat op een gegeven ogenblik ook voor u het voorjaar te lang is geworden, totdat voor u de periode van moedeloosheid, van neerslachtigheid, van afwachten en van "wat zal er nu gaan gebeuren" ten slotte te lang wordt. En dan heb je de kans dat je datgene, wat er altijd is geweest en wat werkelijk en feitelijk voortdurend op aarde werkzaam was, eens een keer gaat vinden en niet voordien. Want dan bent u pas in staat om het te aanvaarden, dan bent u pas in staat om het te waarderen. Dan pas weet u wat het betekent.

Het is voor de doorsnee-mens allemaal zo eenvoudig. (Het is niet mijn bedoeling één van de aanwezigen op de tenen te trappen, maar ik zou het toch graag even willen zeggen, omdat het zo echt bij de Pinkstersfeer past, vind ik.)

We zitten te wachten: Ja, nu komt de les van onze Meester. O ja, de wonderbaarlijke kracht. Ik voel het in me trillen. Ik voel de woorden in me opwellen. Nu zal ik dan eens wat gaan doen.

Dat had je gedacht! Verder kom je niet. Het is, alsof je elke keer een aanloop neemt, maar niet van de duiktoren kunt afspringen. Je kunt ergens die vrijheid niet vinden, welke nodig is om dat alles te activeren. Je zit zo geduldig te wachten, of iemand nu eindelijk eens wat zal gaan doen en je vergeet helemaal dat jezelf óók wat moet doen. Je gaat zo echt je eigen gangetje. Je eigen gedachten en gedachtenbeelden zijn je heilig, daarmee ben je voortdurend bezig. Of andere mensen leven, andere geesten en krachten leven, andere ideeën; nu ja, dat merk je eigenlijk niet zo op; je bent zo druk met jezelf bezig.

Het is zo iets als de man, die in Shakespeare verdiept is en langs 7 branden en 12 verkeersongelukken loopt. Wanneer hij thuis komt, wordt hem gevraagd: "Heb je wat gezien?" En dan zegt hij: "Ja, eigenlijk zit er in die doodgravers-scène in Hamlet toch een kleine fout." Dat was alles, wat hij had gezien.

Zo gaat het met heel veel mensen. Ze dromen van de cosmische krachten, ze zijn bezig met hun esoterie, met hun grote leringen, hun grote lessen, maar ze lopen door het leven heen en wat er werkelijk gebeurt zien ze niet, want ze zijn alleen met zichzelf bezig. Ze horen niet wat een ander zegt, tenzij het een directe beëiming of een direct antwoord op hun eigen gedachten is. Ze zien niet wat een ander beleeft, tenzij het direct in strijd is met wat zij goed vinden of in directe overeenstemming; de rest gaat aan hen voorbij.

Nu hebben ze allen zo de gedachte: Nu zal het wel eens in orde komen. De geest gaat komen en de kracht uit de hoogste sfeer. We zullen dat licht over de wereld zien gaan. En dan zitten ze te wachten, zo van: Wanneer komt

mijn portie? Dat is nu precies hetzelfde, vrienden, alsof iemand, die zwaar gebrek aan contanten heeft, buiten gaat zitten met een omgekeerde paraplu en zegt: "Wanneer begint het nu dubbeltjes te regenen?" Dat gebeurt niet.

Wanneer die Christenen, die leerlingen van Jezus in de korenmarkt waren blijven zitten en hadden gezegd: "Ha, nu brandt het goddelijk vuur in ons en nu zal God het wel opknappen," dan was er nooit een Christendom geweest. O, ze hadden waarschijnlijk grote stomiteiten uitgehaald, daar gaat het niet om. Maar ze gingen naar buiten en spraken met vele tongen; en uit hun werk werd geopenbaard wat in hen leefde.

En zolang dat niet het geval is, nu ja, wat wilt u dan? Vier dan Pinksteren, het feest van het licht, van de goddelijke Geest die de mens bezielt, maar heel rustig met een nieuw zomertoiletje en een kopje koffie op een terrasje. Meer hoeft u dan niet te doen, want dan betekent het niets.

Ik voel in dit Pinksterfeest, in deze herdenking dus, een beeld van uw eigen tijd. Dat moet u me niet kwalijk nemen. Ik voel daarin de wrevel, de onderdrukte nijd, de zenuwen, de hartstocht, het egocentrisch of egoïstisch leven en denken van u, mensen. Allemaal bezig: "Goede God, krachtige Geest, kracht uit de cosmos, lichtende kracht, kracht des levens, kom alsjeblieft en doe wat ik wil!" Let wel, niet: "Laat de volmaaktheid haar vervulling vinden." Neen: doe wat ik wil.

"Ik weet het, mijn richting is juist en al het andere dat deugt niet." Zo roepen ze allemaal. Oe Thant roept: "Neutraliteit en rechtvaardigheid"; en ondertussen denkt hij erover na hoe hij het eigenlijk zo kan draaien, dat het hem toch wel zeer sympathieke Indonesië zijn zin krijgt, zonder dat het te veel opvalt. Kennedy roept uit: "Wij moeten natuurlijk onze bondgenoten steunen; dat is de verplichting van de vrije wereld tot onderlinge samenwerking!" Maar ondertussen denkt hij: Hoe kunnen we Indonesië van het communisme aftroggelen? Zo heeft ieder zijn eigen ideeën. En allemaal roepen ze: "De wereldvrede moet komen!" En die vrede komt niet; en dat vinden ze dan buitengewoon gek.

Zo zit u er eigenlijk ook bij, op deze wereld. Iedereen wacht op het licht: "Wanneer komt die kracht in mij, waaruit ik kan werken?" Ja, wanneer komt ze? "Verdorie, ik heb de bestelling al drie weken geleden op de post gedaan en het is nog niet aangekomen. Zou het bij de post zijn blijven liggen?"

Ja, maar vrienden, het is toch geen postorder-bedrijf daarboven? En cosmische invloeden zijn toch geen fabrieksproducten? Dat is wat nu in u leeft; zoals de Heilige Geest, waarover met Pinksteren zo heel uitvoerig wordt gesproken, in iedere mens leeft en op elk ogenblik.

Maar die Heilige Geest kon pas spreken op het ogenblik, dat ze zo in de rats zaten, dat ze zo verslagen waren in elke verwachting van egoïsme, van zelfbevestiging, dat ze eindelijk de tijd hadden om zich eens af te vragen: Wat leeft er mij? En toen kon de Geest zich manifesteren en eerder niet.

Een beetje gek praatje eigenlijk voor de Pinksteren, vindt u niet? Dat doe je in geen enkele kerk. Maar het is toch eigenlijk een feit. Want op het ogenblik, dat ik me niet meer afvraag: Wat zou ik willen? Of: Hoe heb ik me dat nou voorgesteld? Maar wanneer ik mij afvraag: Hoe leeft deze kracht, deze cosmos in mij? dan pas kan ik er wat mee bereiken. Het is niet de kwestie van "ik" of "door mij alleen, of "uit mijzelf", of "mijn taak". Zolang je met die dingen bezig bent, ben je nog niet toe aan het werkelijke licht; dan kan er nog geen Pinkster-gebeuren zijn. Op het ogenblik, dat je in jezelf erkent: als het nodig is van uit het Grote, dan zal het licht leven in mij. Wanneer die invloed komt, zal ze geen rekening houden met mijn ideeën, met mijn "speciaal gezonden-zijn" of iets anders. Neen, dan zal die kracht in mij doorwerken en dan zal ik het ineens weten. Als ik dan geen vreemde taal kan spreken en ik moet haar spreken, dan

spreek ik haar. Als ik wonderen moet doen en ik kan geen wonderen doen, dan doe ik wonderen. Dan kan alles, dan heb ik niet te maken met de beperkingen van mijn leventje en mijn persoonlijkheidje, met mijn mening en met die van mijn buurman. Dan heb ik niet te maken met de politie, of die contantbonnen afgeeft of niet. Dan heb ik nergens mee te maken, dan heb ik alleen te maken met het licht.

De lichtende kracht, die op het ogenblik deze wereld omspoelt met een intensiteit, die je je niet kunt voorstellen. Een lichtende kracht, die de meeste mensen voorbij gaat. Een lichtende kracht, die sommigen zelfs zo beroert, dat ze in hun gebonden zijn aan hun eigen ideetjes, eerder de depressie ondergaan van een niet-slagen en de wanhoop van het niet-verder-kunnen, dan de werkelijk intense kracht te beleven, die er is.

Er zijn cosmische invloeden op deze wereld, dat is zeker. Er is een soort réveil, een komend Pinksterfeest, een gebeuren waarbij de krachten van de cosmos zelf de wereld openbreken, opdat er een nieuwe gedachte in komt. Dat is allemaal waar. Die krachten kunnen echter alleen maar voor u, in u en door u werken, wanneer u niet meer stelt ik - onverschillig op welke manier, onverschillig hoe - maar zegt: "De kracht door mij, als het noodzakelijk is."

En dan mag ik misschien toch nog even die korenmarkt erbij halen, al is het alleen maar om duidelijk te maken wat er gaande is.

Er zitten mensen in doodsangst bij elkaar. Maar er is ergens een trouw, er is een band, een eenheid, die al hun onderlinge verschillen (en ze hebben wat getwist over hun veiligheid, hun zekerheid en wat ze zouden doen: of ze zouden wegtrekken of in Jeruzalem blijven; want ruzie hebben ze gemaakt tot en met) opheft. Er is echter één kracht, die hen bindt. Eén punt, waarin ze harmonie kunnen vinden en dat is de Meester Jezus, dat is de liefdevolle Vader, waarvan Jezus heeft geleerd. Krachten van licht, zeker, maar ook de liefdevolle kracht, het wonder van Jezus en Jezus' herrijzenis. En in deze herinnering aan het wonder, de herinnering aan het gedeelde leven, aan de ervaring, breekt dan ineens a.h.w. de wereld open. Dan komt het grote, het nieuwe, omdat ze zichzelf hebben vergeten.

Ik kan er niet genoeg de nadruk op leggen: het waren doodgewone mensen en er waren zelfs querulanten onder. Maar op het ogenblik, dat ze hun menselijkheid vergeten in dat ene hogere en niet meer zeggen: "ik", maar zeggen: "God, Uw wil. Vertelt U het maar, wij weten het niet meer," op dat moment komt de geest over de wereld. Een zuchten als van de wind, een vreemde geladen stilte, een sfeer, die trillend sterker en sterker wordt....en dan ineens een schijnsel. O, geen vlammen, geen vurige tongen; dat hebben ze er later van gemaakt. Maar een aura, zo sterk opgeladen dat ze zichtbaar wordt in het halfduister. op deze plaats waar men gewoonlijk koren verhandelt.

En dan de kracht ervaren en niet meer vragen: Wat is mijn taak? Of: Wat moet ik doen? Of: Waar moet ik naar toe? Neen, dan spontaan gaan.

De doodsangst blijft bestaan. Er zijn er bij, die naar buiten gaan in de zekerheid dat ze - voor ze tien woorden hebben gezegd - zullen worden gestenigd. Maar ze voelen in zich een kracht. Het kan niet anders, die kracht moet gemanifesteerd worden, die moet naar buiten toe spreken. En misschien zijn ze heel verbaasd, dat ze niet worden gestenigd. En misschien zijn ze nog meer verbaasd, dat anderen hen verstaan, al spreken ze hun taal niet naar hun eigen idee; want niemand weet eigenlijk meer wat hij doet. Hij leeft het licht; en zolang hij het licht leeft, is het in orde.

Ja, en dan krijgen we de tweede fase; en dat is een treurige fase. Daar wordt natuurlijk nooit over gesproken. Er komt een ogenblik, dat de leerlingen teruggaan. De avond is gevallen, de straten worden leeg. Hier en daar voor een huis voor doortrekkende reizigers spreekt een leerling misschien nog een paar woorden. En dan gaan ze terug met een heerlijk voldaan gevoel: God heeft door mij gesproken. Nu ben ik toch wel wat bijzonders. Nu ben ik toch wel uitverkoren. Ze hebben me verstaan in alle talen!

Wat ben ik toch voor een heerlijk fenomeen, dat God dat door mij kan doen. En als ze de volgende dag verdergaan, dan is de helft afgevallen. O, degenen, die afgevallen zijn, gaan wel door, ze prediken wel, maar het zijn komedianten geworden. Ze lopen als pauwen te pronken met een goddelijke kracht, die ze al zijn kwijt geraakt in hun egoïstische zelfverheerlijking. Er blijft nog wel wat van over en daar komen wat priesters van; die dragen hun kracht weer over aan andere priesters, maar hoe langer hoe meer gaat het erom, wie nu eigenlijk de baas is. En tegen de tijd, dat de grote strijd tussen de patriarchen uitbreekt, als het erom gaat wie het primaat van de kerk zal hebben en alles erbij, dan is er niet veel meer van die Heilige Geest overgebleven. Dan is het meer fantasie, zelfbegoocheling, inbeelding dan licht Gods.

Zo kan het ons in deze tijd natuurlijk precies hetzelfde gaan. Er kan een ogenblik komen, dat we in de geest of in de stof deel zijn van de nieuwe cosmische krachten, van dat trillende, sidderende, tintelende witte licht dat op het ogenblik de aarde beroert; dat we één-zijn met één van die vele kleurige banen van licht, die de mensheid op het ogenblik regeren. En dan spreken we en werken we en doen we dingen, waarover we zelf verbaasd staan.

Zouden we nu zeggen: "Dat is het licht; en laat ons nu maar gewoon als mensen verdergaan, want als het de wil van het licht is, dan zullen wij onszelf vergetend volbrengen." Dan zou het goed zijn. Maar.....

"Tja, ik heb die patient gisteren toch maar aardig genezen. Ik ben toch wel aardig op weg om een goed genezer te worden."

"Ja, ik heb dat gisteren toch zo inspiratief zuiver gezegd, hè. Je kunt merken, de geest werkt op mij. Er is toch wel een hogere wijsheid in mij ontstaan." Fuut, weg kracht!

Op het ogenblik, dat de fantasie en de eigenwaan het overnemen, breek je de band met de cosmische kracht, die je omgeeft. Op het ogenblik, dat je meent zelf meer te worden door de kracht in je, ga je te veel aan jezelf denken en maak je het jezelf onmogelijk om geestelijk te stijgen. En in de plaats van de werkelijkheid van het licht, dat je aan de wereld kunt brengen, geef je iets van jezelf. Ik zou haast willen zeggen: niet alleen dat je knollen voor citroenen verkoopt, maar je probeert de nacht een beetje als de zon te verkopen.

En dat is nu het probleem van Pinksteren, waarover ze in de kerken wijselijk zwijgen, want anders zouden de gelovigen zich weleens kunnen afvragen: Wat staat er nu eigenlijk, een nachtpitje of een goddelijk licht?

Dat is het probleem, waarmee we allemaal te worstelen hebben.

In deze dagen zijn er krachten, die ons kunnen voeren tot een maximum aan bereiking, tot een volheid aan beleving. Maar zolang wij eigenwijs zijn, zolang wij het op onze manier willen doen, gaat het niet. En zelfs als we een ogenblik die kracht bereiken, als ze in ons is en we willen haar aanpassen aan onze eigen gedegen ideeën....afgelopen! De schakelaar wordt omgedraaid. We gooien dan onszelf buiten de eenheid.

We moeten daarom zelf allereerst eens beseffen, dat we niet anders worden. We worden niet door het licht in ons verheven tot een geheel nieuw vlak van bestaan. Een niveau misschien dat we met zalvende woorden en flapperende gewaden kunnen uitdrukken, of met een zoetsappige zijige vroomheid, die uit ons druipt als de honig uit een fijn geknepen raat. We moeten gewoon onszelf zijn, niet meer en niet minder. De geest, zoals je bent uit je eigen sfeer, uit je eigen kracht. De mens, zoals hij is met al zijn karaktereigenschappen, met al zijn aardigheden en ook al zijn verdrietelijkheden.

Je moet jezelf zijn en daarnaast moet je weten: Wanneer die kracht mij wil gebruiken, dan zal zij mij gebruiken. Maar ik ben niet die kracht, ik ben het werktuig. Ik vraag me niet af, of ik meer zal worden of hoger. Ik vraag me slechts af, of die kracht door mij haar taak zal kunnen vervullen en daarvoor geef ik mezelf helemaal. Daarvoor wil ik beschikbaar

zijn. En dan zal ik me niet afvragen, of het een schandaal kan worden, of ik gestenigd kan worden door de publieke opinie, of ik achtervolgd kan worden door allerhand ijveraars. Wanneer de kracht in mij is, dan zal ze zich openbaren en dan vraag ik voor mezelf niets meer.

Laat het licht in me leven. Laat dat goddelijk licht en die goddelijke kracht dan in mij bestaan, maar laat ik daarnaast beseffen: ik ben mijzelf en ik word niet meer of niet minder door de kracht, die in mij leeft. Wat er in mij verandert, dat verandert onopgemerkt, daar behoef ik de nadruk niet op te leggen. Als ik groei met het licht, dan is dat een natuurlijke groei en niet de plotselinge wonderdadige verandering, waardoor ik vol verwondering op mijn vroegere "ik" kan terugzien.

Wees jezelf, aanvaard de cosmische krachten van deze tijd. Aanvaard het licht en de kracht, die rond je zijn. Niet met de gedachte: Ik zal meer zijn of meer doen of ik zal bereiken, maar met de eenvoudige gedachte: Laat Gods licht en Gods kracht, de vernieuwing van deze tijd werken door mij, als het noodzakelijk is. Want ik wil deze kracht aanvaarden in volle harmonie met geheel de wereld en het Goddelijke, dat ik erken, zonder daarom mijzelf meer of minder te achten.

Als we zo doen, dan zullen we wel weten wat Pinksteren is; dan komt voor ons het moment van licht. Maar zolang we denken, dat het licht ons speciaal nodig heeft en dat wij zo iets bijzonders zijn, dan passen we beter in een of andere verduistering tijdens een oorlogstoestand.

Vrienden, het is misschien geen gebruikelijk betoog - ik heb u ook gewaarschuwd - maar ik geloof toch wel, dat ik een paar waarheden als koeien heb gezegd, om niet te zeggen als olifanten. U hoeft het zich niet aan te trekken, dat moet u zelf weten. Maar wilt u van mij dan dit onthouden en dat is meteen mijn Pinksterwens voor u: Als je heel gewoon bent en probeert niet alleen aan hetgeen jezelf betekent of zal worden te denken, maar eenvoudig te leven, zoals je bent in de wereld en voor de wereld, dan zal het licht je worden gegeven. Leer om gewoon te zijn. Leer het licht aanvaarden in en rond je. Leer in eenvoud de eenheid met het cosmische te ervaren, opdat u - bevrijd van illusies en waan, niet ver van de werkelijkheid staande, maar levend in uw eigen werkelijkheid - moogt zijn een perfect instrument voor de goddelijke en lichtende krachten, die deze wereld voorbereiden voor een nieuwe ontwikkeling van de mensheid.

-:-

Ja, vrienden, dat was dan een Pinkster-beschouwing. Nu moet ik er ook het mijne over zeggen; en omdat mijn geachte collega, vriend en voorganger de termen heeft gekozen van het eenvoudige, mag ik misschien hier en daar nog even naar het verhevene grijpen. Ik wil alleen maar een aantal lessen en citaten aanhalen - u krijgt er geen commentaar op, dat moet u zelf nu maar eens uitzoeken - die m.i. passen op dit gebied.

Het licht der eeuwigheid is één en ondeelbaar en allen zijn wij voortgekomen uit het licht, deel van het licht en zonder het licht kunnen wij niet zijn.

Maar slechts indien wij het licht beseffend trouw onszelf zijn, zo zal het licht ons verheffen en brengen tot het nieuwe bewustzijn, waarin het Al één wordt met ons wezen.

Nu, als je dat zo hoort, dan denk je onwillekeurig ook aan de volgende beschouwing:

Zolang gij uitgaat naar een duistere wereld, zeggend: Ziet, ik ben het licht en ik zal u bevrijden, zo zal een ieder voor u vluchten. En zelfs de ziel, die - bijna van haar eigen fouten vrij geworden - naar het licht verlangt, vlucht heen. Want kan men goddelijk licht aanvaarden, zo zal men noch eigen zijn en eigen waan verwerpen.

Wie zich tot het duister keert, moet het eigen bestaan ondergeschikt

maken aan het licht, dat hij draagt; dan eerst kan hij verlossen. Dat lesje lag mij in het begin ook wel eens zwaar op de maag, maar op duur leer je wat het betekent.

En dan ook dat prettige erbij:

Wie denkt, dat hij zichzelf moet hervormen, herscheppen uit zichzelf volmaaktheid, is een dwaas.

Want ziet, de Schepper heeft uw zijn geschapen; en Hij heeft uw wezen voortgebracht volgens Zijn wil, wetten en weten.

Verbeteren kunt ge Hem niet. Maar gij kunt zijn; en leven dat, wat Hij gegeven heeft u als het doel van het zijn.

Wees uzelve en erken uw God, dan is volmaaktheid u nabij.

Doch zoekt ge volmaaktheid in uzelve, ge zult vrij van de werkelijkheid leven in werelden van waan, die de vervorming zijn van al, wat edel is en licht.

Ja, dat is allemaal wel mooi en plechtig, maar als ik zo die leringen na ga, dan is er ergens één spreuk, welke mij werkelijk Pinksteren ten voeten uit lijkt en ook zo heerlijk bruikbaar.

Ik wil mezelf zijn en daarom aanvaard ik God, zonder mijzelf te verwerpen.

Ik wil deel van het licht zijn en daarom erken ik mijn wezen, zoals het is, zonder illusie en zonder dromen, opdat het licht in mij zich kan uiten, onbelemmerd door mijn illusie.

Ik wil deel zijn van het licht en trachten zo te leven, dat ik nimmer slechts voor mijzelve besta.

Ik wil uit mij geven en aarzel niet uit heel het Al te ontvangen, wat mij gegeven wordt, want één wil ik zijn met alle dingen en toch mijzelve blijven.

En ziet, nu ik zo leef, leeft het goddelijk licht tussen mij en al zijn banden.

Ik erken het nog niet met woorden en in gedachten klinkt het nog niet na. Geen stem die het mij verkondigt en tóch, ik voel mij in het licht met licht en zijn verbonden.

Mijn wezen wordt gezond; geheeld zijn alle wonden van tijd, van strijd, van onbesef. En zonder nu mijzelve ook maar ene schrede te verplaatsen of te verheffen slechts één vleugelslag, vermag ik één te zijn met 't Al.

En het licht wordt mij vreugde, begrip voor mijzelve, begrip voor het Al, dat uit mij leeft, omdat met dit aanvaarden van waarheid en Schepper, mijn wezen zijn plaats gevonden heeft en levend één is met de oneindigheid en in zich draagt de saamgebalde eenheid, die men nog scheidt in dood en leven.

Ziet, dat is nu het mooiste, dat ik mij kan voorstellen. Niet ergens omhoog gaan of afdalen tot de ander. Neen, jezelf zijn. Maar zoals je bent jezelf erkennen en dan te weten, dat je juist zó op je plaats bent; dat het bestaan, de kwalen zowel als de fouten en de deugden zin hebben in het cosmisch geheel. Beseffen, dat je eigenlijk niet voor jezelf leeft, maar dat je a.h.w. deel bent van het grote leven, dat is nu voor mij het mooiste, dat er bestaat. En als je dat gevoel eenmaal in je draagt, ja, wat kan je dan gebeuren? Dan is het meer dan Pinksteren. Dan is het niet God, Die even door je spreekt of even tot je neerdaalt. Dan is God en je wezen tot eenheid geworden.

Ja, ik heb gezegd, dat ik geen commentaar zou geven, maar ik kan het gewoon niet laten, want daarin is voor mij - ik zou haast zeggen - de essentie der bewustwording uitgedrukt.

Bewustwording is geen verandering, zoals de wijsgeer zegt.

Bewustwording is het erkennen van de werkelijkheid van eigen wezen en het uiten van het eigen bestaan, zoals het in harmonie is met al het zijnde.

En als we dat alles samen kunnen vatten, dan geloof ik dat het slot-

woord voor ons zal zijn (behalve dan natuurlijk dat laatste stukje waar u zelf wat moogt zeggen) dat ene:

Ik ben een lichtstraal uit de zon geboren,
die danst
en in zijn vreugde overal het lichte geeft.
Ik ben een trilling,
die niet uit zichzelf bestaat,
maar leeft en vreugde heeft,
want ik ben deel van het goud,
dat mij voortbrengt en tot zich neemt.
Ik ben de vreugde,
die grote kracht geschapen heeft
en voortgaat boven alle tijd.
Nu ben ik vorm,
maar altijd ben ik vreugdig deel der eeuwigheid,
dat in zichzelf zijn God beleeft
en door die God en uit die God
zijn lichte sterke waarde heeft.

Nu, degenen, die het te vroom is, verwijs ik naar mijn voorganger;
en degenen, die met me mee kunnen voelen, kan ik alleen maar dit zeggen:
Mens, probeer blij te zijn, want als iemand jou eens geeft, wat Hij je ge-
ven kan en je gaat je er dan nog over beklagen dat het ergens niet deugt,
nou, nou, dan zou je hem toch op zijn tenen moeten trappen. Het is maar
goed, dat Onze Lieve Heer geen tenen heeft, want anders zouden we er
voortdurend op staan stampen.

Prettige Pinksteren, lichtende Pinksteren, vreugdige Pinksteren
voor jullie allemaal als een begin van een vreugdig en harmonisch besef.

-:-

V E R V U L L I N G .

Vervulling is het einde van het lange wachten.
Vervulling is de kracht,
waarin het Al nú vormen heeft
wat eerst slechts als een vloed
van dromen en gedachten in jezelf heeft geleefd.
Het is de werkelijkheid uit droom en tijd
tot 't "ik" gekomen.
Maar is vervulling wel wat wij ons wensen?
Kunnen geesten, mensen dan een beeld zich vormen
van een eeuwigheid en lichtend zijn,
dat buiten tijd bestaat,
zó, dat het waarheid worden kan?
Wanneer ik uit mijzelf slechts
mijn denken tot mijn God geleid
en niet mijn Schepper stil aanvaard
en in mijzelf onderga,
wanneer ik niet besta in God,
maar Gods bestaan voor het "ik" omschrijven wil,
zal de vervulling blijven
een droom, die nimmer komt?
Vervulling van het leven is reeds wat nu je bent.
De vervulling bestaat reeds in je zijn.
Het is een kracht,
die als flonkerende wijn

het licht van de Schepper weerkaatst met nieuwe gloed
en zo hetzij licht als zon
of rood als bloed
het "ik" zijn eigen wezen tekent,
nu buiten tijd en als een deel van 't lichtend zijn,
een deel van het cosmisch beeld
waarin de Schepper Zichzelve openbaart.

Geloof mij, een vervulling vindt men niet in het beperkte deel van dat, wat op deze aarde gebeurt. En met vele woorden en theorieën zult ge vaak vervulling in uzelf doen sterven en slechts de droge kilte van het onvolmaakt en warrig denken beërven, dat steeds weer dwingt tot verdergaan, zodat ge wat er in u leeft (Gods licht en kracht) niet kunt verstaan en niet bezeft, hoe Hij juist u kracht en weten geeft in een nieuw bestaan, die nieuwe vormen en normen zijn.

Vervulling is in wezen te leven in vreugde zo goed als u kunt; te leven in een aanvaarding van het leven; aanvaardend al, wat u vergund is te aanvaarden en ontkennend ook al, wat u wordt ontnomen als zijnde noodzaak voor het bestaan.

Vervulling is de kracht van het ik-beleven en met die kracht de weg gaan, die de Schepper heeft beschreven voor jou als deel van het zijn.

Vervulling is te weten: Nu reeds ben ik deel van een oneindigheid. Nu reeds is in mij licht en kracht zo groot, dat het "ik" 't niet beseft.

Nu reeds leeft in mij werkelijkheid, die mij verheft boven de beperking en strijdigheid van eigen denken.

Nu reeds zijn al der cosmos krachten en machten in mij saamgevloeid. Reeds nu is uit mij gegroeid een band tussen wereld en eeuwigheid.

Mijn wezen ompant de tijd,
terwijl ik zelf nog de seconden tel.
Het spel van het leven gaat voorbij,
maar wat in mij bestaat is eeuwig.
Het kan niet meer vergaan,
het is de zin van alle zijn.

De vervulling van het bestaan is: te weten dat dit werkelijk is en soms een flits van tijdloos zijn en van de eeuwigheid in het "ik" beleven. Een ogenblik het streven staken om te weten: vervuld is reeds in mij al, waarnaar mijn wezen hunkert en al, wat in mijn wezen nog vaag of nimmer is beseft.

Ik heb getracht u deze vervulling te geven als een beeld van iets werkelijks; iets, wat nú is en wat altijd zal bestaan, zolang ge het toelaat in uw eigen leven. Het is niet een Pinkster-gebeuren dat ééns komt, maar het is een tijdloze kracht, die bij u is. Want uw wezen is eeuwig; en uw wezen is reeds nu, in het begin en het einde der tijden, tot eenheid verenigd. Het is; gij zijt. Maar dit zijn betekent, dat ge nu in dit deel van de tijd beleven moet uw plicht van heden. Dat ge nu in u de vrede moet zoeken op uw eigen wijze en volgens uw eigen wetten, maar eerlijk, die u zo dadelijk het werkelijke beeld van het "ik" een ogenblik doet beseffen.

Vervulling is slechts weten de zin, die het leven heeft; de band met het Oneindige, die je bent, zelfs wanneer alles zinloos lijkt.

Vervulling is weten, dat de schijnbare onredelijkheid en verwarring, je eigen onbegrip, je dwaasheid en de strijd en vijandigheid van anderen tezaam kunnen vloeien tot een zinrijk en harmonisch geheel, opdat voortbestaan van de eeuwigheid een der facetten van de schoonheid is, waarin de Schepper Zichzelve erkent.

-:-

1948-1949

1948-1949

1948-1949

1948-1949

1948-1949

1948-1949

1948-1949

1948-1949

1948-1949

1948-1949

1948-1949

1948-1949

1948-1949

1948-1949

1948-1949

1948-1949